

Esam Abou-El Magd

Roman

DAS ENDE DER TRÄUME IST ALLER ANFANG

Ein impressionistisches Märchen

Königshausen & Neumann

Esam Abou-El Magd

—

Drømmernes ende
er alt begyndelse

Et impressionistisk eventyr

Impressum

Bibliografiske oplysninger fra Det Tyske Nationalbibliotek
Det Tyske Nationalbibliotek har registreret denne publikation i den tyske
nationalbibliografi; detaljerede bibliografiske data kan findes på internettet via
<http://dnb.d-nb.de>.

© Forlag Königshausen & Neumann GmbH 2026
Leistenstraße 7, D-97082 Würzburg
info@koenigshausen-neumann.de
© oversættelse Esam Abou-El Magd 2026

Trykt på syrefrit, ældningsbestandigt papir
Omslag: skh-softics / coverart
Omslagsillustration: Omslagsbillede efter et udkast af Lisan Brandt
Dyrebillede: Anonym kunstner

Dette værk, inklusive alle dets dele, er beskyttet af ophavsret.
Enhver udnyttelse uden for de snævre rammer af ophavsretsloven er
uden forlagets samtykke ulovlig og strafbar. Dette gælder især for
kopiering, oversættelse, mikrofilmning samt lagring
og behandling i elektroniske systemer.

Tryk: docupoint, Magdeburg
Trykt i Tyskland

ISBN 978-3-8260-9584-9

www.koenigshausen-neumann.de
www.esam-abou-el-magd.de

www.ebook.de
www.buchhandel.de
www.buchkatalog.de

Indhold

I Prélude

II Søndens søn

III Sange om at finde og miste

Epilog

Trackliste

II/4

Om natten vågner du, vækket af lyde. Men det er nok bare havet, der bruser. Du står op, tager dine ting og begiver dig videre. Langsomt trasker du gennem sandet i måneskinnet og ser en mærkelig mand, der sover oppe ved klitterne. Da du går videre, kommer en stor, meget smuk hare dig i møde. Dens ørespidser er sorte, spændte som sejl. Den kigger på dig, hopper så på sine kraftige bagben forbi dig og videre mod manden. Og du er alene igen, lægger dine ting i sandet, lægger dig på måtten og falder i søvn.

Pludselig mærker du, hvordan noget stort og tungt lægger sig ved siden af dig; en krop, der krammer sig ind til dig. En hånd rører varmt dit ansigt, omslutter din kind. Forsigtigt vender du dig om, åbner øjnene.

Lange blonde krøller falder let ned over et blidt ansigt. Hun ligger helt tæt ved siden af dig, støtter hovedet med hånden, albuen i sandet, den anden ligger på din hud. Så fanger en vindstød kanten af hendes gule skjorte og afslører hendes talje over hendes sammenbundne bukser med farvede blomster. Du betragter denne lysebrune stribe, hendes mave, der langsomt bevæger sig op og ned, før dit blik vandrer tilbage til hendes ansigt, hendes krøller, hendes ansigt. Hendes øjne er dybt, dybt blå. Og selv når dine møder hendes, lukker hun dem ikke. Hvor selvsikker hun er.

En telefon ringer ved siden af dig i sandet. Christiane tager den; du hører hendes stemme. Hun smigrer dig, fortæller, hvor forelsket hun er i dig... Du prøver at overbevise hende om, at hun tager fejl, at hun kun føler sådan, fordi du nu er langt, langt væk, at hun ikke har følt noget lignende før – at *hun* ikke ville have *dig*. Om hun forstår dig?

Samtalen tager ingen ende, nogle gange taler du, for det meste lytter du. Men heldigvis kan du stadig mærke svenskerinden kramme sig ind til dig. På et tidspunkt siger du til Christiane, at du også føler noget for hende. Og så lægger hun på. Kort efter hører du lyden af en helikopter i mørket. Den dukker op bag klitten og lander lige ved stranden. Christiane stiger smilende ud. Hun har alle sine venner med sig. Du indser, at hun må have forberedt det hele og bare ventet på, at du skulle sige noget sådant. Christiane, du og de andre sidder omkring et stort hvidt bord. Når du taler til hende, slipper der gang på gang de første stavelser af andre navne ud, navne på kvinder, du engang var interesseret i. Det er pinligt for dig, og du siger, at man ikke kan tvinge skønhed frem, planlægge den, ligesom hun har planlagt sit besøg hos dig. Og du hvisker, at du har været nødt til at brænde hendes navn ud af din hukommelse; det var den eneste mulighed. Du ser, hvor glad det gør hende; men samtidig tror du, at du har givet den svenske kvinde, der går rundt i udkanten, et tydeligt tegn.

Alene går du med Christiane langs stranden, og I kommer til en mole med guirlander af små lys. Snart har du

dens ru planker under dine bare fødder; de er varmere end sandet. Mens din hånd i måneskinnet stryger over brogelænderet, kommer I længere og længere ud på havet, da et lyst, ansigt dukker op i det fjerne. Det er hende. Og hun kommer imod dig, kommer stadig tættere på. Hendes krøller omkranser skuldrene og ansigtet i et lyssende skær. Et par skridt til, så standser svenskerinden, så tæt på, at du tror, du kan høre hendes bukser blafre i vinden.

"Husk mig!", siger hun.

"Ja," svarer du.

Lykkelig slentrer du sammen med Christiane tilbage ad den vej, I er kommet, indtil du igen kan se det hvide bord neden for klitten, hvor hendes venner stadig sidder. Cigaretter gløder. Og pludselig løber du af sted og laver en salto.

„Ikke dårligt, ikke dårligt... Men kan du også lave en salto?“, råber nogen til dig.

Det var jo slet ikke for dem, du lavede den! For hvem så? Igen tager du tilløb, bliver hurtigere og hurtigere, springer af... højt... langt... Sådan føltes det i hvert fald. Christiane kommer og måler: „Fem meter og tres.“ Det er ikke meget. Men du sprang jo op ad bakke... Men:

"Det var da ingenting!", håner en fra selskabet.

Christiane lægger armen om din talje, blinker med sine tykt sminkede øjenvipper og hvisker: „Jeg elsker også min chokolademand fra , selvom han ikke kan springe langt. Til gengæld spiller han altid sååå smukt klaver for mig.“

Du åbner øjnene. Det er stadig nat. I soveposen leder din hånd efter lynlåsen og åbner den. Du løsner snoren i hæften, sætter dig op og vender ansigtet mod vinden. Den blæser kraftigt fra havet. Du ved straks, hvor du er, og husker den sene køretur til landsbyen og videre hertil til stranden for at tilbringe den første nat lige ved havet. Også at du har drømt.

Du kigger ud over det skinnende sand mod bølgerne, der bryder i hvidt skum. Nattelyset giver dem nu noget blødt og hyggeligt, som en blød seng, man har lyst til at lægge sig i. Også deres brus virker mere dæmpet. Over det hænger månen stadig roligt, og en masse lyse stjerner har samlet sig omkring den. En usædvanlig balance, en sjælden harmoni, som de har fundet der. Men drømmen...? Knap har du stillet dig selv spørgsmålet, før du opdager noget et stykke væk fra dig nede ved bredden. Små, bevægelige, lyse prikker, der pludselig forsvinder for straks at dukke op igen et andet sted.

Selvom du efter et stykke tid får indtryk af, at det samlede billede af disse små lys næsten ikke ændrer sig, virker de enkelte, træge bevægelser i deres for det meste

kun korte eksistens alligevel igen og igen irriterende tilfældige. Grublende spejder du og forsøger at tro på en synsbedrag, hvilket du lige så lidt lykkes med som at finde en beroligende forklaring på det hele. I det mindste føler du dig s t der, hvor du er, i sikker afstand, når noget ud af det blå suser hen over dig.

„Mand!“ Du får gåsehud over hele hovedet. Vinden køler det. „Hvad var det!? Et dyr? En fugl?“

Dine hænder har gravet sig dybt ned i sandet. Og denne strand bliver uhyggelig for dig. Så bemærker du det lette spil, som vinden forsigtigt udfører med din skjorte, og du falder til ro igen. Måske kommer lysene bare fra østers-samlere, der udnytter nattens tidevand? Nej, umuligt. For nu trækker enkelte punkter direkte ud i brændingen, vandrer helt roligt hen over den og svæver så på stedet. Ja, svæver over vandet.

Du kan ikke slippe af med din usikkerhed. Og det hjælper ikke, at du begynder at tænke på, at tidevandet snart stiger, og at det måske vil overraske dig her indtil i morgen. Da går det op for dig, at du er langt nok væk fra havet. I et par øjeblikke følger du de lysende prikker med blikket, før du trækker din rygsæk hen til dig, tager pen og kalender frem for at skrive din drøm ned i det svage lys fra en gammel lommelygte.

Da du vågner kort efter solopgang, stråler himlen og havet mod dig i blå, hvid og orange. Et par lystfiskere i gummistøvler er i gang med at pakke deres ting. Og du

kravler ud af soveposen, da du bag dig bemærker spadserende, der fra promenaden betragter dig med undrende godmorgen-øjne.

Opvarmet af søvnen griber du fat i dine jeans, der ligger i sandet ved siden af liggeunderlaget, tager dem på og smiler over mod de tidlige strandgæster, der nu ikke længere vil forstyrre dig og går videre. Også du begiver dig af sted for at hente noget til morgenmad i bilen.

På et udbredt tæppe nyder du mælk, blødt toastbrød med ost og et par druer. Det, der er tilbage af vinden, stryger varmt over dine arme – under huden kildrer natens oplevelser. Men med de søde druer i munden er verden for dig denne morgen snart ikke meget mere end det velkendte brus fra havet.

Når du har spist færdig, pakker du dine ting sammen for at drikke en kop kaffe et eller andet sted i landsbyen.

Du har parkeret din bil på landsbytorvet og stiger ud. Ved siden af et lille supermarked ligger en bistro, og du går ind. Det er ikke ligefrem smukt, men det interesserer dig ikke, så længe kaffen med mælk smager godt.

Du får serveret en kop cremet skum med en hvidbrun snail i midten. Derudover en pakke cigaretter. Med begge dele i hænderne går du gennem det sparsomt indrettede, lyse rum og sætter dig ved et af de hvide plastborde. Du hører muntert en fugls kvidren, og du har endda fornemmelsen af, at den først nu, siden du har sat dig hos den, er begyndt at fortælle sine historier.

I sin bur højt oppe på væggen har han et spejl, som han utrætteligt hakker på med næbbet. Imens synger han

stadig mere intenst til spejlet, som om det v e væsen, han ser i det, er det absolut vigtigste for ham. Og man fristes til at tro, at man i denne syngende kanariefugl har verdens lykkeligste væsen foran sig, da den aldrig mister sin modpart – den svarer ham, når han henvender sig til den, og kommer ham i møde, når han stræber mod den. Indtil... ja, indtil det øjeblik, hvor fuglen med lukket næb støder mod spejlet – voldsomt, voldsommere... og til sidst med så stor kraft, at spejlet drejer om sin egen akse på sin snor, og artsfællen i sin bur forsvinder som en illusion. Men kun lidt senere har han sit spejlbillede foran sig igen. Og han begynder forsigtigt at kvidre til det igen, at kysse det, at kærtegne det og... at forsone sig med det, uden at han en eneste gang har hørt en anden stemme end sin egen. For i sit bur – hvor uhæmmet og forgæves hans bestræbelser end er – forbliver dette væsen der alligevel hans eneste ledsager.

Calypso? Calypso?

Åh, der er du jo.

***Binjamin har det så godt sammen med dig. Og han ønsker, at
det altid skal forblive, som det er.***

Ja, ja, ja.

© Esam Abou-El Magd 2026